

Arrest

nr. 202 714 van 19 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 augustus 2014 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2008 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2014 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. De beslissing wordt op 23 juli 2014 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.02.2008 (en de aanvullingen van 23.04.2009, 14.05.2009, 10.09.2009, 05.10.2009, 24.11.2009, 17.05.2010, 08.09.2010, 22.11.2010, 21.01.2011 en 14.01.2013) werd ingediend door:

*B., M.(R.R.: ...) – OV (...)
Geboren op (...)1961 te Presevo
Volgens paspoort: B., B., geboren op (...)1961 te Peje
Adres: (...) Mechelen*

*+ echtgenote
B., M. (R.R.: ...) – OV (...)
Geboren op (...)1970 te Presevo
Volgens paspoort: B., M., geboren op (...)1970 te Peje
Adres: (...) Mechelen*

*+ 2 meerderjarige kinderen
B., U. (R.R.: ...) – OV (...)
Geboren op (...)1991 te Presevo
Volgens paspoort: B., U.
Adres: (...) Mechelen*

*B., E. (R.R.: ...) – OV (...)
Geboren op (...)1994 te Presevo
Adres: (...) Mechelen*

*+ 1 minderjarige dochter
B., D. (Geboren op (...) te Presevo)*

*Allen nationaliteit: Servië
Allen woonachtig te Mechelen*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 (de instructies van 26.03.2009 waarnaar verzoekers verwijzen werden integraal opgenomen in deze instructie van 19.07.2009). We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – met name dat zij sinds september 2000 in België verblijven, dat zij Nederlands zouden spreken en taallessen gevolgd hebben, dat verzoekers zich zouden inlaten met de schoolse activiteiten van hun kinderen, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij een loonfiche voorleggen van B. S., dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zouden uitgebouwd hebben en getuigenverklaringen en brieven voorleggen – vormen op zich geen grond om aan betrokkenen een verblijfsregularisatie toe te staan. Het kan als normaal beschouwd worden dat betrokkenen – in afwachting van hun asielprocedure – hun tijd in België zo goed mogelijk

trachtten te benutten. Deze asielpcedure, ingediend op 20.09.2000, werd afgesloten op 18.06.2003 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS, hen betekend op 20.06.2003. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar en 9 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Ook het feit dat de behandeling van de regularisatieaanvraag enige tijd in beslag neemt, opent op zich geen recht op verblijf voor betrokkenen. Het feit dat verzoekers nog steeds in België verblijven en zich verder geïntegreerd hebben, is geheel te wijten aan hun eigen keuzes en houding, waardoor dit niet kan aanvaard worden als een grond voor regularisatie. Verzoekers maakten zelf de keuze om na de afsluiting van hun asielaanvraag een aanvraag conform artikel 9.3 in te dienen, alsook 5 aanvragen conform artikel 9ter. Deze aanvragen werden telkens afgewezen met een negatieve beslissing. Verzoekers dienden in de eerste plaats zelf gevolg te geven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet gedaan hebben, en hier nog steeds verblijven, is het gevolg van hun eigen keuzes en kan bijgevolg geen grond vormen voor regularisatie. Indien verzoekers gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20.09.2000, afgeleverd in het kader van de asielpcedure, zoals zij geacht werden te doen, zouden zij zich niet in de situatie bevinden waarin zij nu verkeren. Dit is bijgevolg het gevolg van hun eigen keuzes. Verzoekers bevinden zich reeds sinds de afsluiting van hun asielaanvraag in juni 2003 op illegale wijze op het Belgisch grondgebied, zijnde ongeveer 11 jaar, hetgeen een strafbaar feit is waaruit geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie.

Wat de scholing van de nu meerderjarige zonen betreft dient opgemerkt te worden dat zij niet langer schoolplichtig zijn, waardoor dit element niet kan weerhouden worden, en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun zonen als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Wat de scholing van de minderjarige dochter betreft en de voorgelegde scholingsattesten, getuigenverklaringen en rapporten, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoekers steeds geweten hebben dat zij bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk precair verblijf. Het argument dat de dochter van verzoekers de Servische taal niet zou beheersen en het voor haar zeer moeilijk zou zijn om in Servië naar school te gaan, dient opgemerkt te worden dat dit het gevolg is van de keuzes van betrokkenen om op illegale wijze in België te verblijven, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, waardoor dit nu geen grond kan vormen voor regularisatie. Ook lijkt het aannemelijk dat de ouders en hun kinderen thuis hun moedertaal bleven hanteren. Wat er ook van zij, verzoekers kunnen zich niet op de scholing van hun dochter beroepen om hun eigen situatie, die het gevolg is van hun eigen keuzes, te regulariseren. Zij hadden hun dochter tegen dit risico dienen te beschermen door gevolg te geven aan de verplichting om naar het land van herkomst terug te keren.

Verzoekers halen aan dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun meerderjarige zoon B. S.(OV 7...) in het bezit is van een F-kaart naar aanleiding van een huwelijk met een Belgische vrouw. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van het gezins- en familieleven, betrokkenen moeten aantonen dat er sprake is van een dermate hechte familieband. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.2008). In casu geldt het bevel om het grondgebied te verlaten voor de ouders, voor de meerderjarige zonen Urim en Edison en voor hun minderjarige dochter. De oudste zoon van betrokkenen, Spejtim, is in het bezit van een F-kaart en woont op een ander adres dan betrokkenen. Hij heeft een gezinscel opgebouwd met zijn Belgische echtgenote. Onder de hechte familieband zoals vastgesteld in artikel 8 EVRM wordt in eerste instantie de ouders en hun minderjarige kinderen begrepen. Bovendien kan zoon Spejtim zijn familie in het land van herkomst bezoeken. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De advocaat van betrokkenen meent dat de aanvraag van betrokkenen op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

In de aanvulling van 14.01.2013 wordt aangehaald dat de gezondheidstoestand van verzoekster aangevreten zou zijn door de situatie en dat zij fysiek en mentaal zou uitgeput zijn. Het aanhalen van

medische elementen valt echter buiten de context van artikel 9bis. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Hiebij kan nog opgemerkt worden dat verzoekers reeds vijf maal een aanvraag conform artikel 9ter hebben ingediend, die telkens werden afgesloten met een negatieve beslissing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat B. U. betreft, dient opgemerkt te worden dat hij wel reeds veroordeeld werd. Op 13.01.2011 werd hij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Mechelen tot een werkstraf van 70 uren wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Op 20.12.2012 werd hij veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren wegens vernieling van afsluiting, verplaatsing of verwijdering van grenspalen en hoekbomen / opzettelijke slagen en verwondingen door de Correctionele Rechtbank te Mechelen."

Op 12 juni 2014 wordt tevens ten aanzien van de heer B.B (alias M.B.) de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissing wordt op 23 juli 2014 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B. M.

geboortedatum: (...) 1961

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B., B., geboren op (...) 1961 te Peje,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene verklaart in de asielpprocedure op 20.09.2000 het grondgebied te hebben betreden. Op 18.06.2003 werd zijn asielpprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden"

Op 12 juni 2014 wordt tevens ten aanzien van mevrouw M. B. en de minderjarige dochter de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissing wordt op 23 juli 2014 ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

"Naam, voornaam: B. M.

geboortedatum: (...) 1970

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servie

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B., M., geboren op (...) 1970 te Peje,

+ 1 minderjarige dochter: B., D. (Geboren op (...)2000 te Presevo)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van

15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart in de asielprocedure op 20.09.2000 het grondgebied te hebben betreden. Op 18.06.2003 werd haar asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.“

Op 12 juni 2014 wordt tevens ten aanzien van de heer E. B. de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissing wordt op 23 juli 2014 ter kennis gebracht. Dit is de vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B., E.

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: Presevo

nationaliteit: Servie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene verklaart in de asielprocedure op 20.09.2000 het grondgebied te hebben betreden. Op 18.06.2003 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden”.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting stelt de voorzitter de vraag naar de nationaliteit van verzoekers daar enerzijds in het verzoekschrift en in de nota met opmerkingen Kosovo wordt vermeld en anderzijds in de bestreden beslissingen Servië wordt vermeld. De raadsman van verweerder stelt afstand te doen van de vermelde nationaliteit “Servië” voor zover deze worden vermeld in de bestreden beslissingen. De vermelding van de Servische nationaliteit is het gevolg van verzoekers die gebruik maakten van aliases en een valse identiteit. Thans staat vast dat zij de Kosovaarse nationaliteit hebben.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761*).

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Ter terechtzitting deelt de raadsman van verzoekers mee dat verzoekers het grondgebied hebben verlaten. De raadsman van verweerder verwijst naar de beslissingen van 8 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod voor een periode van 3 jaar. Bovendien zijn de inreisverboden thans definitief van kracht aangezien de annulatieberoepen tegen voormelde beslissingen door de Raad werden verworpen bij arrest nr. 183 968 op 17 maart 2017 en bij arrest nr. 167 798 van 19 mei 2016.

Uit de mededeling van de raadsman van verzoekers blijkt dat de bestreden bevelen volledige uitvoering hebben gekregen en hierdoor uit het rechtsverkeer zijn verdwenen. Er blijkt derhalve niet dat verzoekers nog enig actueel belang hebben bij de vernietiging van de bestreden bevelen. De raadsman van verzoekers weerlegt deze vaststelling niet.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, meent de raadsman van verzoekers wat de vraag naar het belang betreft, dat indien de betreffende beslissing vernietigd wordt er geen hinderpalen zijn voor de terugkeer en dat het toegekende verblijf aan de dochter van verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aantoont.

De Raad merkt op dat het belang van verzoekers bij hun aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet erin bestaat hun verblijf in het Rijk een legaal karakter te verlenen (*cf.* RvS 25 mei 2005, nr. 144.961). Aangezien zij niet meer op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep.

De raadsman van verzoekers toont met zijn betoog niet aan dat verzoekers nog belang hebben bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben bij het beroep tegen de bestreden beslissingen.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN